

III

Янко работи като калфа петъ години и изучи занаята отъ хубаво по-хубаво. Всички обувки, които изработваше той, майсторътъ ги приемаше съ радостна усмивка. Толкозъ много бѣше той доволенъ отъ Янко.

Всички обуцари отъ града се готвѣха да празнуватъ най-тържествено своя голѣмъ празникъ „Св. Спиридонъ“. И Янко се готвѣше. Той си поржча и му ушиха нови дрехи. Направи си и нови обуца. Самъ ги крои и уши тъй майсторски, че очуди всички обуцари. Купи си той и новъ калпакъ. На сутринята, когато Янко се облѣче и се огледа въ огледалото, той се смая. Не вѣрваше на очитѣ си. Отъ огледалото го гледаше красивъ, малко дребничъкъ, но хубавъ ергенъ съ черни, току-що наболи мустачки.

Всички обуцари тръгнаха къмъ черква съ знамето си, наредени въ редици. И Янко бѣше тамъ. Той се оглеждаше плахо на вси страни и гледаше да бжде по-близо до своя майсторъ. Само край него той се чувствуваше сигуренъ, само при него никой не смѣеше да му вика на прѣкоръ.

Следъ черковния разпусъ дадоха майсторски свидетелства на трима калфи. И Янко получи такова свидетелство, и той стана майсторъ.

Но ненадейно въ сщия день привечеръ Янковиятъ майсторъ и покровитель умрѣ. Янко плака много. Той не плака толкозъ, дори когато преди години умрѣ баща му. Янко почувствува, че сега е пълненъ сиракъ. Майстора си той обичаше повече отъ баща си.

И сега оставаше съвсемъ самичъкъ.

Следъ погребението затвориша дюкяна и всички калфи, чираци и Янко останаха безъ работа. Но Янко не можеше да стои безъ работа. Той имаше малко спестени пари, отвори самъ „Модерна обуцарница“ и заработи. Самъ кроеше, шиеше, ковѣше обуцата и отъ сутринъ до вечеръ работѣше.